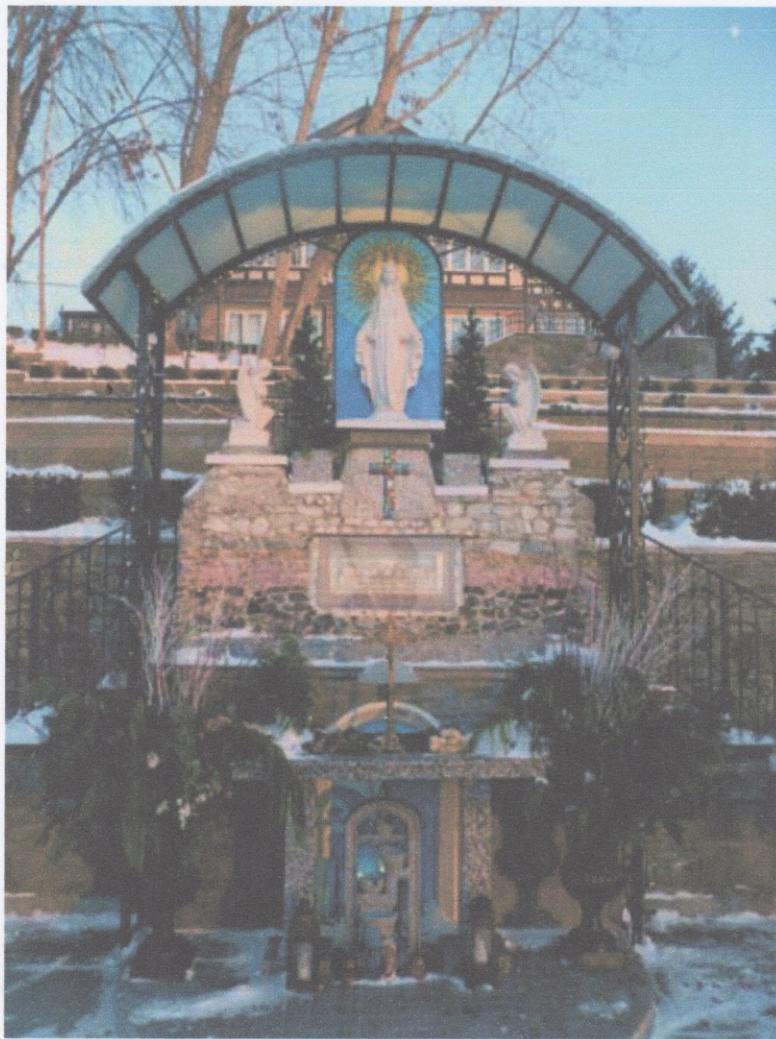

Пам'ятник Подяки Божій Матері

Монастир Отців Василіян

Вестон, Торонто

У першій частині цієї брошури - "Пам'ятник Подяки Божій Матері", описана історія виникнення "Пам'ятника Подяки" і низка малих подій, які відбувалися під час його спорудження. У другій частині цієї брошури зібрані головніші події, підсумки, переживання, духовні ласки і тілесні зцілення, здійснені тут за посередництвом Божої Матері. Від самого початку цього молитовного місця донині, Пресвята Богородиця ласково вислуховує молитви своїх дітей, які в неї просять допомоги в різних душевних і тілесних переживаннях та терпіннях.

"Марійський Пам'ятник Подяки" з початку спорудження у 2005 році, приваблює до себе щораз більше

відвідувачів. Люди різного етнічного походження, різних народностей, рас та культур приходять до нього від ранку до пізнього вечора.

Місце молитви, спокою і миру

Увійшовши в це приміщення, люди відчувають, що вони немов би входять до свого рідного дому, в якому з любов'ю і відкритими руками їх зустрічає рідна Мати.

Тут, у глибині душі відвідувачів, оживає віра, а в серцях зrodжується надія на материнську допомогу. Пресвята і Преблагословенна Діво Маріє, Мати нашого Спасителя! Ми свідомі, що ми грішні, але ми Твої діти, то ж поможи нам у наших життєвих потребах. Зціли наші душевні і тілесні недуги, допоможи нам, щоб ми чинили те, що Твій Син Ісус нас навчає в святій Євангелії: (див. "Що лише скаже вам, - робіть" (Ів. 2, 1-11).

Відвідувачі, одні з вірою клякають на коліна, інші, стоячи, зносять вгору до Непорочно Зачатої Богородиці свої очі і руки, виявляючи їй свої зболілі серця і душі. Ніхто тут не почувається чужим, далеким чи небажаним. Вона ж бо з волі Свого Сина стала Матір'ю всіх людей. "А при хресті Ісусовім стояла його мати... Бачивши Ісус матір і біля неї учня, що стояв... мовить до матері: "Жінко, ось син твій". А тоді до учня мовить: "Ось матір твоя". І від цієї хвилі учень узяв її до себе" (див. Ів. 19, 25-27).

"Пам'ятник Подяки Божій Матері" став уже місцем молитви, миру і спокою. Одні приходять до нього, щоб принаймні коротенько помолитися, інші, щоб просити в Божій Матері опіки і благословення собі, своїм рідним, друзям чи знайомим. А ще інші приходять, щоб представити Божій Матері свої зболілі серця, внаслідок різних душевних і тілесних переживань, неспокоїв, родинних клопотів чи зцілення з недуг. Чимало людей приносять сюди квіти на подяку Божій Матері за вже отримані, за її посередництвом, ласки чи зцілення.

Хто тільки приходить до того святого місця, незалежно від свого походження, раси, кольору шкіри чи культури, тут почувається, немов би в домі своєї рідної матері. Божа Мати пригортася до серця всіх своїх дітей, радіє їхньою присутністю та нікого не відпускає з порожніми руками, розчарованими чи без надії. Люди відходять скріплени на дусі, з бажанням знову сюди повернутися, але вже не самі, а щоб привести з

собою своїх рідних, друзів чи знайомих.

Від запустілого приміщення басейну до чарівного саду молитви

Ще 2004 року теперішнє приміщення "Пам'ятника Подяки Божій Матері" було справжньою руїною колишнього 80-літнього розкішного басейну. З бігом часу тут все завмерло, стояло пусткою і стало смітником, без якогось певного призначення чи майбутності. Тепер воно перетворилося на місце виняткової краси, молитви і зустрічі людей з Божою Матір'ю. Тут, де колись люди дбали про здоров'я свого тіла, тепер дбають про здоров'я своєї душі. Якась дивна сила огортає і притягає сюди різних людей, навіть і з далеких околиць.

Незвичайність цього місця відчуває кожна людина, яка сюди приходить. Чимало людей уважають його немов би частиною неба на землі. Тут люди знаходять те, чого прагне їхня душа, чого їм не дає матеріальний добробут чи всі інші життєві задоволення. Очевидно, що людей не так легко чимось заманити чи обдурити. А сюди якесь таємне відчуття спонтанно притягає різних людей.

Ці запущені руїни колишнього басейну Божа Мати непомітно обрала собі, щоб тут зустрічати своїх дітей та їм допомагати.

Природна краса цього місця та його довкілля дивує тих, що туди приходять. На самій вершині горбка стоїть, немов би на тлі "Пам'ятника Подяки Божій Матері", монастир Отців Василіян. Від нього вниз ведуть кам'яні сходи, з боків яких розміщені тераси, засаджені різними квітами. Внизу сходів, на п'єдесталі, стоїть однometрова статуя Непорочно Зачатої Діви Марії, вилита з порошкового білого мармуру, з боків якої клячать два ангели. Внизу статуї вмуроване в стіну п'єдесталу кольорове розп'яття, під ним розміщена металева Тайна Вечеря, а в самому низу стоїть мармуровий престол. Над статуєю Божої Матері у формі купола споруджено металеву структуру, накриту склом. За статуєю знаходиться вітраж, по-мистецьки виконаний у синьо-жовтих кольорах. На "Пам'ятнику Подяки Божій Матері" зображені: Пресвята Богородиця, Ангели, Розп'яття, Тайна Вечеря, престол, а на кам'яних стінах колишнього басейну розміщені стації Хресної Дороги. Усе тут сприяє зосередженню і молитві.

Чому виник "Пам'ятник Подяки Божій Матері"?

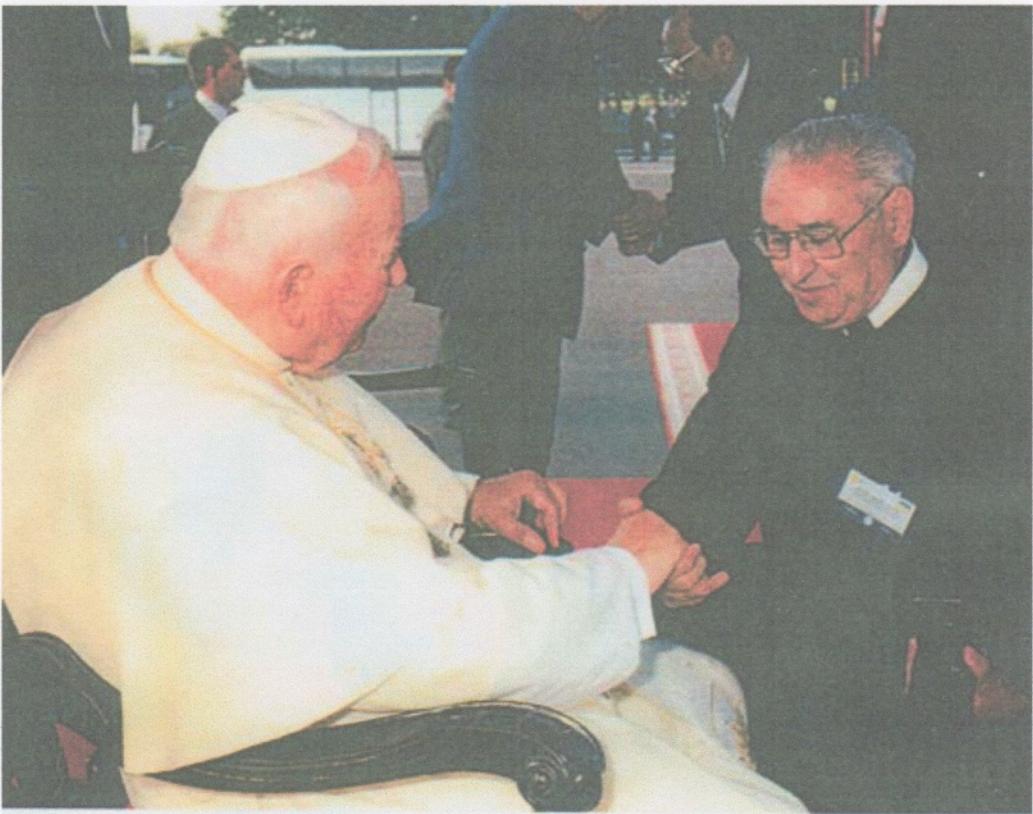
Я ніколи не думав про спорудження якось людного молитового місця. Все почалося 4-го жовтня 2004 року, після випадку з моїм оком і поверненням моого зору. У хвилині цього випадку я звернувся до Матері Божої, щоб Вона врятувала мое проколене око. І дійсно, не тільки для ока нічого не сталося, але від цієї хвилини і мій зір, який понад 12 років був ослаблений, повністю відновився і є таким вже понад 6 років. Відтоді я не

потребую окулярів.

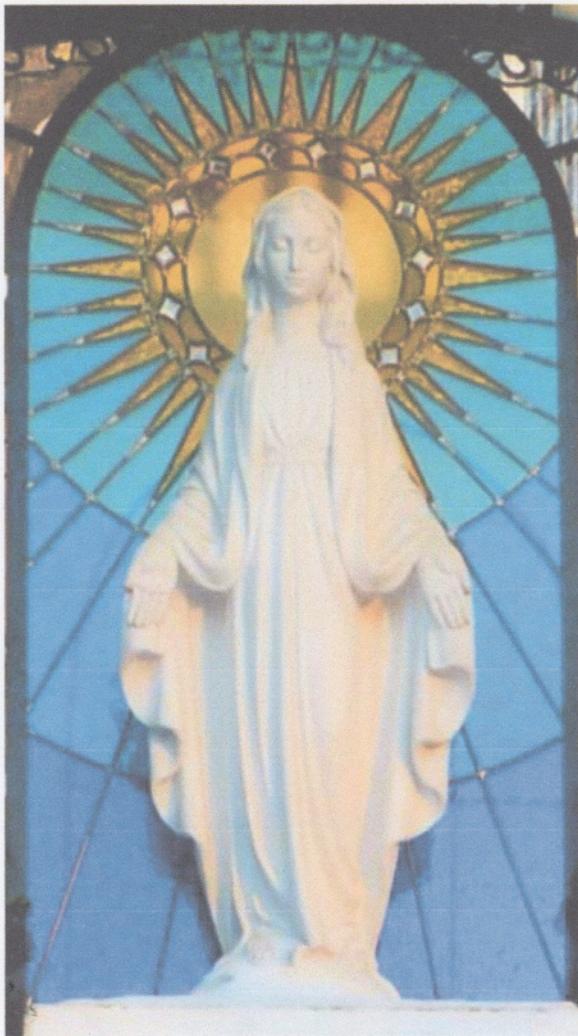

Почуття вдячності Божій Матері

Кілька місяців пізніше відчуття вдячності Божій Матері за порятунок моого ока в нещасному випадку і повернення зору, спонукало мене до задуму, щоб на подяку Божій Матері поставити на тому місці невелику статую Пресвятої Богородиці. Я захотів зробити це тільки для моого особистого духовного користування, щоб приватно сюди приходити на молитву. Однак, Божа Мати хотіла чогось іншого. І це місце швидко переступило межу приватності, і люди самі почали до нього горнутися.

Виникнення цього Марійського місця люди вважають великим Божим благословенням для Торонта й околиць. Хто-небудь і коли-небудь може прийти сюди, щоб тут помолитися, попросити в Божої Матері благословення і помочі, особливо в хвилинах якогось пригноблення, недуги чи терпіння. І люди дійсно приходять у це святе місце: вони моляться, отримують різні ласки, зцілення своїх тілесних і душевних недуг і болів.

"Пам'ятник Подяки Божій Матері" і Пресвята Євхаристія.

Ікона "Тайної Вечері"

Від самого початку "Пам'ятник Подяки" є пов'язаний із Пресвятою Євхаристією. 4-го жовтня 2004 року, коли я мав випадок з моїм оком, у тому тижні у Мексиці почався Євхаристійний Конгрес, який офіційно відкрив "Святий Рік Пресвятої Євхаристії", що тривав від жовтня 2004 до жовтня 2005 року. У червні 2005 року, під час спорудження пам'ятника подяки, виникла у мене думка відзначити цю подію якоюсь пам'ятною табличкою. Випадково в тому часі я поїхав до нашого василіянського монастиря в Гримзбі, який був уже в кінцевому процесі закриття. Кілька днів перед тим було проведено розпродаж усіх монастирських речей. У день розпродажі прибуло понад три тисячі людей. Усі хотіли набути собі якусь пам'ятку з монастиря. I дійсно, люди розкупили все, що тільки там було. Коли я приїхав і увійшов до монастирського будинку, помітив у цілковито порожній кімнаті на стіні металеву "Тайну Вечерю", якою ніхто не зацікавився. Побачивши її, мені прийшло на думку, щоб взяти її до Торонта і прикріпити до "Пам'ятника Подяки" на спомин "Святого Року Пресвятої Євхаристії". Я так і зробив. Місце на ікону, незважаючи на те, що ніхто цього не передбачав, уже було готове. Я тільки прикріпив її до п'єdestалу, і так вона там залишилася.

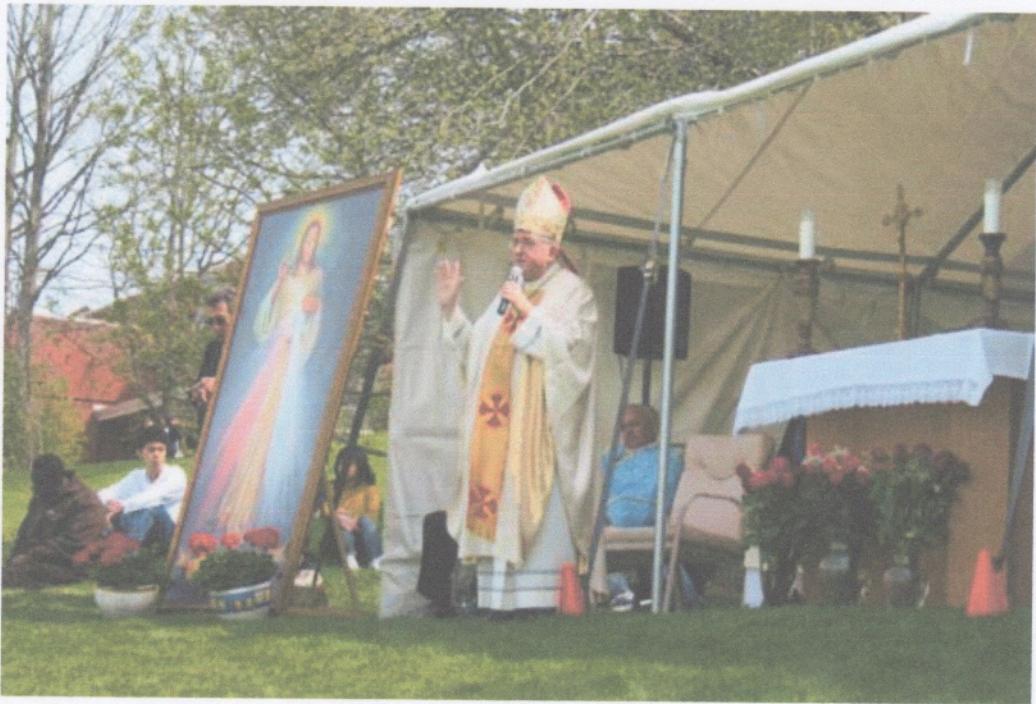
Подія із закінчення "Святого Року Пресвятої Євхаристії"

Рік Пресвятої Євхаристії закінчився в Римі наприкінці жовтня 2005 року під час Синоду Єпископів Католицької Церкви. 23-го жовтня пополудні я поїхав до Парафії Св. Василія Великого, парохом якої я тоді був. Там треба було залити цементом кілька квадратних метрів церковного подвір'я. Ідучи туди, я прибав 5 мішків цементу, а наступного дня мав привести інших 25 мішків цементу, щоб ним залити подвір'я. Як тільки я увійшов на церковне подвір'я, підійшов до паркану сусід португалець і запитався: "Отче, що ви тут будете робити?" А я йому відповів: "Буду заливати цементом подвір'я". Він, на моє здивування, сказав: "Отче, почекайте, ми зараз вам це зробимо". І дійсно, за кілька хвилин, тачка за тачкою, він почав привозити вже готовий до заливання розчин цементу. Наприкінці роботи цементу забракло, а залишалася ще невеличка частина подвір'я до залиття. У ту хвилину я пригадав собі, що в мене у машині є ще 5 мішків цементу. Їх якраз вистачило, щоб залити решту подвір'я. Закінчивши працю, сусід радісно сказав до мене: "Отче, те, що сталося, є для мене справжнім чудом. Мені треба було малу кількість цементу, щоб направити стежку до моого будинку. Просив я мого друга, який працює на будовах, щоб при нагоді привіз мені своєю вантажівкою трошки готового цементу. А сьогодні він мені привіз майже пів машини і висипав перед входом до моєї хати. За кілька годин цей цемент застиг би, і я мав би клопіт. Тому я молився до Фатімської Матері Божої, щоб Вона мені якось допомогла. І Вона дійсно вислухала моє прохання".

Я відповів йому, що й для мене це також диво, бо як можливо, щоби ані я, ані він з цементом не працюємо, до цього не домовлялися, і раптом усе так дивно склалося. Він розв'язав свою проблему з цементом, а я із заливанням подвір'я.

Це може виглядати звичайною випадковістю, але я помітив, що й ця подія пов'язана із закінченням "Року Пресвятої Євхаристії", так само як і проколення моого ока було пов'язане з початком цього святкування. Господь промовляє до людей не тільки великими подіями, але й малими, нерідко незначними, тільки нам треба вміти їх розпізнавати.

Незвичайна світлина

Третього травня 2010 року прибув до Торонта з Бразилії о. Йовіній Ференц, ЧСВВ, який мав велике бажання помолитися перед "Пам'ятником Подяки". Після молитви, він зробив декілька світлин, копії яких передав мені. Після його виїзду я почав оглядати ці світлини. Несподівано одна з них привернула мою увагу. Ця світлина була знята о год. 9:07 зранку сонячного дня. Дивним було те, що вона була знята з боку, але одночасно відобразила дві дивні символічні сцени: на світлині статую Божої Матері оточувало жовте коло, немов би латинський агнець, а вгорі сонячні промені з-поза дерев зобразили немов би монстранцію, оточену ясними променями, і наверху помітний немов би хрестик.

Очевидно, хтось може вважати, що це тільки звичайний відблиск сонячних променів. Однак, хто може пояснити, яким чином, на світлині, яка була знята серед ясного сонячного дня, не з переду, але цілком збоку, статую Божої Матері симетрично оточило жовте коло. Як можливо в повітрі, без жодного тла, навколо статуї Божої Матері, зупинити жовте коло? Я був би дуже радий, якщо б якийсь фотограф зголосився, що може зняти таку саму світліну з такою самою символікою. Бог користується теж і законами природи, щоб виявити свою всемогутність і свою волю. У світі нішо не діється випадково, але всім керує Боже Провидіння.